

„A halál kockázata nem abban van, hogy van-e mit hátrahagynunk, hanem abban, hogy van-e érdemes elszámolnivalónk, amikor a Teremtő elé állunk” – ezekkel a szavakkal kezdte búcsúbeszédét Fekete György 2016 nyarán egyik akadémikustársa ravatalánál. Nincs kétségünk: amikor Őt magához szólította a Teremtő, bizonyosan készen állt az elszámolással. S talentumait bőségesen és a közösség javára kamatoztatta.

A Magyar Művészeti Akadémia egyesületi korszakában Makovecz Imre és művésztársai közösségében, majd a köztestület életre hívásának és társadalmi elfogadtatásának küzdelmeiben, s végül a szellemi építőmunka termőre forduló éveiben Fekete György halála pillanataig az akadémiai eszme ihletében az *Akadémiáért* dolgozott, korát megcáfoló frissességgel, fáradhatatlanul. Életét a Fennvaló ajándékának tekintette, s bármilyen feladat elé állította a Gondviselés, a magyar tehetség és alkotóerő feltétlen tisztelete vezette. Megnyilatkozásaiban mindig az életet értelmező és újrateremtő művészet értékeiért, a művészet és a művészek méltóságáért szállt síkra. Bizonyosan az égi hazában is rendezi már az írók, költők, festők, szobrászok, színészek, építészek, film- és fotóművészek, az iparművészetek mesterei és a népművészek „csillagközi nemzeti szalonjait”, – az általa újraálmodott, szívének olyan kedves és fontos kiállítások gazdájaként.

A Magyar Művészeti Akadémia elnöksége és tagsága *érti, megköszöni*, és – az elkövetkező, számunkra még ismeretlen jövőben is – *követni kívánja* tiszteletbeli elnökének üzenetét: a tisztességes munka becsületét és a félelem nélkül, hitben megélt, a művészetek által megemelt közösségi lét mindenkori képviselését.

Szeretett Halottunktól soraival búcsúzunk:

Élet

Az élet Van.

Az ős egésznek

egy darabja ez,

mert jó az Isten,

mindenéből

mindent megfelez.

Budapest, 2020. szeptember 18.

A Magyar Művészeti Akadémia elnöksége